



Arrest

**nr. 66 288 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: Xalias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. ROBERT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 februari 2006 en dient een asielaanvraag in op 20 februari 2006 onder de naam S.A., van Afghaanse nationaliteit.

Op 30 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 29 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker stelt hiertegen een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die dit beroep op 29 maart 2007 onontvankelijk verklaart. Het cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking nr. 788 van 19 juni 2007 niet toelaatbaar verklaard.

Op 1 oktober 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 17 478 van 22 oktober 2008 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking nr. 3608 van 27 november 2008 niet toelaatbaar verklaard.

Op 5 maart 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 31 323 van 9 september 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep wordt door de Raad van State bij beschikking nr. 5008 van 9 november 2009 niet toelaatbaar verklaard.

Op 12 oktober 2010 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in, deze keer onder de naam L.A., van Pakistaanse nationaliteit.

Het dossier van verzoeker wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2011 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker wordt gehoord op 9 maart 2011.

Op 28 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Tijdens eerdere asielaanvragen beweerde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Morchakhel, dat gelegen is in het district Chawki van de provincie Kunar. Toen u twee jaar oud was zou uw familie de oorlogssituatie in Afghanistan zijn ontvlucht en naar Swat (Pakistan) zijn verhuisd. U zou er een lange periode illegaal hebben verbleven. In 1995 zou uw familie naar Afghanistan zijn teruggekeerd maar u zou in Pakistan zijn achtergebleven om er in een restaurant te werken. Uw vader zou u wel geregeld hebben opgezocht. Toen u ongeveer twintig jaar oud was, zou u gedurende een tweetal maanden naar Afghanistan zijn teruggekeerd om er een identiteitsdocument en een paspoort te bekomen. Begin 2004 zou u op aanraden van uw oom opnieuw naar Afghanistan zijn verhuisd omdat u vernam dat uw moeder u miste. Toen u er aankwam hoorde u dat uw vader was verdwenen en uw zus was overleden. Uw vader zou in het verleden voor de Taliban hebben gewerkt en tengevolge zijn activiteiten zouden er mensen van de huidige gouverneur Assadullah Wafa om het leven zijn gekomen. Hierdoor zouden de mensen van Assadullah Wafa tot vier maal toe naar u zijn gekomen en diende u uw vader aan te wijzen. Hierop heeft u beslist het land te verlaten en naar België te reizen.

Op 19 februari 2006 bent u in België aangekomen en op 20 februari 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 29 september 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd onontvankelijk verklaard in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 29 maart 2007. Uw verzoekschrift tot vernietiging van de laatst vermelde beslissing werd door de Raad van State niet toelaatbaar geacht in beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 788 van 19 juni 2007.

Op 1 oktober 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 oktober 2008 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 17.478. Het beroep tegen deze beslissing werd eveneens niet toelaatbaar geacht (nr. 3608 van 27 november 2008).

Op 5 maart 2009 diende u een derde asielaanvraag in. Op 4 juni 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 9 september 2009 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest met nr. 31323. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd eveneens verworpen (nr. 5008 van 9 november 2009).

Op 12 december 2010 diende u, na een deelname aan een hongerstaking, een vierde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verklaart u dat u in werkelijkheid A. L. heet en niet de Afghaanse maar de Pakistaanse nationaliteit bezit. U hebt altijd geleefd in het dorp Dagai dat gelegen is in het district Swat, in het noordwesten van Pakistan. In 2005 verliet u Swat en na enkele maanden reizen kwam u in België aan waar u op 20 februari 2006 asiel aanvraagde. U verklaart heden dat uw vader lid was van de Taliban en u na zijn dood door hen werd aangespoord om uw vader in de beweging te vervangen. Uw vader stierf een natuurlijke dood bij het begin van 2005 en enkele maanden later sloot u zich effectief bij de Taliban aan. Aanvankelijk was u ervan overtuigd dat de groepering goede intenties had maar toen u samen met een vriend werd opgedragen om een persoon met aanzien, genaamd Shamsher Ali, om het leven te brengen, diende u uw mening te herzien. U en uw vriend weigerden de opdracht uit te voeren en later werd uw vriend om het leven gebracht door de Taliban. U werd zelf van deze moord beschuldigd en diende de regio te verlaten. Bij een eventuele terugkeer vreest u eveneens gedood te zullen worden door de Taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Pakistaanse identiteitskaart en een Pakistaans paspoort voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de bevoegde asielinstanties in het verleden intentioneel hebt willen misleiden door valse verklaringen af te leggen over uw nationaliteit, herkomst en leefomstandigheden. Gedurende vijf jaar claimde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en ook na verschillende confrontaties aangaande uw bedrieglijke verklaringen tijdens de verschillende asielaanvragen liet u na klaarheid te brengen over uw identiteit. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw nationaliteit en verblijfplaatsen, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Heden verklaart u de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bij een eventuele terugkeer naar Pakistan gedood te zullen worden vanwege uw activiteiten bij de Taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er in het verleden niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit, herkomst en eventuele vrees. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in hoge mate en doet vragen rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen dienaangaande. Indien u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een ernstige vrees zou moeten hebben kan verwacht worden dat u bij aanvang van uw asielprocedure hierover reeds klaarheid had gebracht en u zich niet diende te verschuilen achter leugenachtige verklaringen. Uw bewering dat u de waarheid niet vertelde uit angst te worden gerepatrieerd is geen afdoende excuus en ondermijnt de ernst van uw vrees.

Wat er ook van zij, op basis van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering bij een eventuele terugkeer de Taliban te moeten vrezen. Zo blijken uw verklaringen over uw periode bij de Taliban erg stereotiep te zijn. U beweert aanvankelijk dat u na uw toetreding onderworpen werd aan religieuze lezingen en verder getraind werd in het hanteren van de Kalashnikov (CGVS, p. 3). Concretere zaken bracht u niet naar voren. Dergelijke verklaringen over uw activiteiten aldaar overstijgen de algemeenheid niet en wijzen allerminst op een doorleefd individueel gebeuren. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw bewering de ware aard van de Talibanbeweging pas te hebben ontdekt nadat u en een vriend werd opgedragen om parlamentslid en dokter Shamsher Ali om het leven te brengen. U stelde dat een dergelijke opdracht haaks stond op datgene wat u aanvankelijk na uw toetreding had geleerd (CGVS, p. 3). Dat u volledig onwetend geweest zou zijn over de bedoelingen van de Taliban is weinig geloofwaardig te noemen. U verklaarde immers dat uw vader van bij de oprichting van de Taliban lid was van deze groepering en meevocht in de gevechten tussen hen en de regering (CGVS, p. 3). Na zijn dood werd u zelf lid van de groepering. Dat het voor u een complete verrassing

was dat u werd opgedragen een actie te ondernemen tegen een regeringslid is dan ook weinig aannemelijk.

Ook het verdere verloop van uw relaas houdt weinig steek. Nadat jullie weigerden deze opdracht uit te voeren zou uw vriend om het leven gebracht zijn door de Taliban. Nadien werd u in het dorp beschuldigd van het vermoorden van uw vriend, waardoor u Pakistan diende te verlaten. Het is vrij merkwaardig te noemen dat de Taliban in eerste instantie louter uw vriend zou omgebracht hebben en u ongemoeid liet, om u nadien te beschuldigen van het vermoorden van uw eigen vriend. Dergelijke verklaringen zetten het geforceerde karakter van uw asielaarsrelaas andermaal in de verf. Verder stelt u de Taliban te vrezen omdat ook andere Talibs in de regio om het leven werden gebracht. (CGVS, p. 3). Hierover bezat u echter geen concrete informatie wat opmerkelijk te noemen is. U wist niet wie de Talibs waren noch wist u wat hen overkomen was. U kon verder slechts één naam naar voren brengen van een Talibancommandant uit de regio, met name de beruchte Fazulullah (CGVS, p. 5). Hoewel u stelde dat hij bij alle gebeurtenissen in de regio aangaande de Taliban betrokken was, slaagde u er niet in dit met een concreet voorbeeld te staven.

Op basis van bovengenoemde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees ten aanzien van de Taliban. Indien uw verklaringen op de waarheid zouden berusten, kan verwacht worden dat u meer concrete en spontane gegevens zou kunnen aanbrengen betreffende elementen die de kern van uw asielaarsrelaas uitmaken. Op basis van dit alles kan u dan ook de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Ter staving van uw asielaarsrelaas legde u een paspoort en een identiteitskaart voor. Deze documenten handelen over uw identiteit maar hebben verder geen betrekking op uw asielaarsrelaas en kunnen bovengenoemde appreciatie dan ook niet wijzigen.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de algemene veiligheidssituatie. U brengt geen persoonlijke asielmotieven aan waaruit een gegronde vrees op vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Wat betreft uw reëel risico op ernstige schade ten gevolge willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Daar de meeste van de Pakistaanse grootsteden niet getroffen werden door de recente overstromingen, zou u ook deze problematiek kunnen vermijden door u elders te vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft daags voor de terechtzitting een "nota ter actualisering van de nood aan subsidiaire bescherming voor de provincie Khyber Pakhtunkhwa en de FATA" ingediend.

Allereerst dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bijkomende nota kan indienen. Dit stuk is niet in het procedurereglement voorzien en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

Het verbod om gebruik te maken van niet voorziene proceduregeschriften belet ook niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige

ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Volledigheidshalve wordt verwezen naar punt 3.10. van dit arrest waarin wordt ingegaan op het intern verblijfsalternatief van verzoeker.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst er in een eerste onderdeel van het enig middel op dat zijn identiteit en afkomst niet worden betwist en dat de commissaris-generaal aanvaardt dat de streek van verzoeker wordt getroffen door een openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse overheid. Verzoeker stelt dat het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nauwelijks een uur heeft geduurd en op een drafje werd afgehandeld, wat fouten heeft veroorzaakt: zo wordt in de beslissing nog steeds verzoekers *alias* gebruikt en heeft de hongerstaking pas plaatsgevonden nadat verzoeker zijn huidige asielaanvraag indiende. Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is en dat er geen onderzoek werd gevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM naar zijn vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede onderdeel van het middel geeft verzoeker een verklaring waarom hij jarenlang zijn ware identiteit en nationaliteit niet heeft verteld. Hij zet uiteen dat hij dit deed omdat hij ervan uitging dat de Afghaanse overheden nooit een *laissez-passer* aan de Belgische overheden zouden geven zodat hij *de facto* tegen uitwijzing beschermd zou zijn.

Verzoeker voert tevens aan dat er tijdens het gehoor onvoldoende tijd werd gegeven, te weinig vragen werden gesteld over de Taliban en dat er veel te snel werd beslist dat verzoeker bijna niets over de Taliban kon vertellen. Verzoeker klaagt dat hem niet duidelijk werd gemaakt dat hij zoveel mogelijk moest vertellen om zijn ondervrager te kunnen overtuigen van de waarheid van zijn aansluiting bij de Taliban. Dit is geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker poogt een verklaring te geven voor het feit dat hij oorspronkelijk de ware aard van de Taliban niet kende: hij verwijst naar een internetartikel uit *Le monde diplomatique* van Muhammad Idrees Ahmad van december 2009, afgedrukt op 30 mei 2011, "*Le Pakistan fabrique ses propres ennemis*" en een rapport van Amnesty International van juni 2010 "*As if hell fell on me, The human rights crisis in northwest Pakistan*" om te verduidelijken dat de Taliban eerst de steun van de plaatselijke bevolking probeert te krijgen en pas daarna zijn ware aard toont.

Verzoeker meent dat de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het vreemd is dat aan verzoeker een tweede kans werd gegeven terwijl zijn vriend werd vermoord, subjectief is. Verzoeker wijst erop dat het misschien een rol speelde dat zijn vader ook lid was geweest van de Taliban. Alleszins meent verzoeker dat deze subjectieve redenering niet volstaat om te beslissen of verzoeker al dan niet vluchteling is. Als deserteur bij de Taliban loopt verzoeker een risico op vervolging.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal wel oordeelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker de naam van de gedode talibs niet kende, maar dat hij niet verklaart waarom dit opmerkelijk is. Verzoeker meent bovendien dat de opmerking van de commissaris-generaal dat hij niet wist wat die talibs overkomen was, simpelweg onjuist is.

Verzoeker meent dat de beslissing geen heldere weerspiegeling is van het verloop van het verhoor: aan verzoeker wordt verweten dat hij slechts één naam kon geven van een Talibancommandant uit de regio en geen concreet voorbeeld van diens acties kon geven, terwijl hem de vraag of hij Talibancommandanten uit de regio kon noemen slechts één maal gesteld werd, zodat verzoeker meent dat het niet duidelijk is welke informatie de verwerende partij van verzoeker verwachtte en het een raadsel blijft welke commandanten verzoeker had moeten noemen: deze informatie blijkt niet uit de

beslissing of uit het Cedoca-verslag. Bovendien werd na verzoekers antwoord op deze vraag een andere vraag gesteld, zonder aan verzoeker te laten begrijpen dat de interviewer toch andere namen verwachtte.

Verzoeker voert aan dat hem geen enkele vraag werd gesteld over zijn gezin en over de problemen die ze in Pakistan ondervinden en wat de advocaat vertelde, werd op zeer summiere wijze geacteerd. Toch wordt op pagina 5 van het gehoorverslag een verwijzing opgenomen naar het verslag van het UNHCR en wordt hierbij vermeld dat zijn kinderen niet meer naar school kunnen door de Taliban. Verzoeker verwijst naar het hierboven reeds geciteerde rapport van Amnesty International waarin vermeld wordt hoe de rechten van vrouwen en meisjes in de provincie Khyber Pakhtunkhawa op massale schaal geschonden worden. Verzoeker zou enorme problemen krijgen indien hij zich daartegen zou verzetten en meent dat dit element op zich voldoende is om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

In een derde onderdeel van het middel uit verzoeker kritiek op het motief dat hij zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Verzoeker wijst erop dat het UNHCR een standpunt heeft ingenomen inzake het binnenlands hervestigingsalternatief waaruit blijkt dat de bewijslast van het alternatief volledig op de overheid berust en dat de overheid zelf moet aanduiden welke regio van het land geschikt is voor hervestiging, ook moet er duidelijk aan de asielzoeker meegedeeld worden dat de toepassing van een binnenlands hervestigingsalternatief onderzocht wordt en er moet hem de kans worden geboden om te bewijzen dat de mogelijkheid niet pertinent is of geen redelijk voorstel is. Dit is niet gebeurd, aan verzoeker werd immers geen enkele vraag gesteld naar een hervestigingsalternatief en er werd niet meegedeeld dat deze mogelijkheid werd onderzocht. Enkel zijn kennis van Pakistan werd getoetst. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet vermeld wat precies het binnenlands hervestigingsalternatief is, een vage verwijzing naar de Pakistaanse grootsteden volstaat volgens verzoeker niet. Verzoeker laat nog ten overvloede gelden dat het redelijk karakter van het binnenlandse hervestigingsalternatief onderzocht kan worden op basis van de criteria die gelden voor de *"internally displaced persons"* en dat het duidelijk is dat de hervestigingsalternatieven in Pakistan niet met de internationale standaarden overeenkomen: dit blijkt uit verslagen van onder andere de International Crisis Group en van het Internal Displacement Monitoring Center over de IDP crisis in Pakistan en tevens uit een rapport van Amnesty International. Verzoeker wijst erop dat uit dit laatste rapport blijkt dat Pashtoons die recent in Karachi aankwamen, er zware problemen kenden. Verzoeker verwijst tevens naar het etnisch geweld in Karachi.

Ten slotte voegt verzoeker toe dat de houding van de Pakistaanse staat ten aanzien van de verschillende Pakistaanse Talibangroeperingen op zijn minst ambivalent is en dat de Pakistaanse staat bijgevolg een zekere verantwoordelijkheid draagt in het lot van burgers afkomstig uit de provincie Khyber Pakhtunkhawa. In het geval de staat een zekere verantwoordelijkheid draagt, is de toepassing van de uitzondering van het binnenlands hervestigingsalternatief in principe uitgesloten.

Verzoeker voegt volgende documenten bij het verzoekschrift: een internetartikel uit *Le monde diplomatique* van Muhammad Idrees Ahmad van december 2009, afgedrukt op 30 mei 2011, *"Le Pakistan fabrique ses propres ennemis"*; uittreksels uit een rapport van Amnesty International van juni 2010 *"As if hell fell on me, The human rights crisis in northwest Pakistan"*; richtlijnen van het UNHCR van 23 juli 2003 inzake interne hervestiging; een internetartikel van de International Crisis Group van 16 september 2010 *"Pakistan, the worsening IDP crisis"*; een bericht van de Internal Displacement Monitoring Center van 23 maart 2011 *"Internal Displacement: Global overview of Trends and Developments in 2010 – Pakistan"*; een internetartikel van de NOS van 12 november 2010, *"Twintig doden bij aanslag in Pakistan"*.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in het verleden de bevoegde asielinstanties intentioneel heeft trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen omtrent zijn identiteit, herkomst en eventuele vrees, waardoor hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk maakte om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven (ii) het feit dat verzoeker in het verleden valse verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit, herkomst en vrees, zijn algemene geloofwaardigheid in hoge mate ondermijnt en vragen doet rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen dienaangaande: indien verzoeker daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een ernstige vrees zou moeten hebben, kan worden verwacht dat hij bij aanvang van zijn asielprocedure hierover reeds klaarheid zou hebben gebracht (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering bij een eventuele terugkeer naar Pakistan de Taliban te moeten vrezen: zijn verklaringen over zijn periode bij de Taliban zijn zeer stereotiep (iv) ook het verdere verloop van zijn relaas weinig steek houdt

(v) er op basis van bovengenoemde vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees ten aanzien van de Taliban (vi) de voorgelegde documenten geen betrekking hebben op zijn asielaanspraak en bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen (vii) verzoeker inzake het reëel risico op ernstige schade geen persoonlijke asielmotieven aanbrengt waaruit dit zou blijken en wat de schade betreft als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, opgemerkt wordt dat verzoekers thuisregio getroffen is door de openlijke strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten maar dat dit conflict zeer regionaal is en dat verzoeker zich elders in Pakistan kan vestigen om deze lokale problematiek te ontwijken, zodat het intern vluchtalternatief binnen Pakistan op verzoeker van toepassing is.

3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

Verzoeker deinsde er in het verleden niet voor terug valse verklaringen af te leggen omtrent zijn identiteit, herkomst en eventuele vrees. Dit ondermijnt verzoekers algemene geloofwaardigheid in hoge mate en doet vragen rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen dienaangaande. Indien verzoeker daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een ernstige vrees zou moeten hebben, kan verwacht worden dat hij bij aanvang van zijn asielprocedure hierover reeds klaarheid had gebracht en hij zich niet diende te verschuilen achter leugenachtige verklaringen. Verzoekers bewering dat hij de waarheid niet vertelde uit angst te worden gerepatriëerd, is geen afdoende excuus.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanspraak kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Het feit dat verzoekers identiteit en afkomst niet worden betwist door de verwerende partij, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er immers

uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn: zijn verklaringen over zijn periode bij de Taliban zijn zeer stereotiep en ook het verdere verloop van zijn relaas houdt weinig steek. Zoals hieronder zal blijken, slaagt verzoeker er niet in met goed gevolg deze elementen van de motivering te betwisten.

3.6. Verzoeker meent dat het verhoor niet zorgvuldig verliep wat blijkt uit twee fouten in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gedurende een uur werd gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat hij verklaarde de tolk goed te hebben begrepen en dat hij vergezeld was van zijn advocaat. Noch verzoeker, noch zijn advocaat maakten opmerkingen over de vertaling of de wijze van verhoor en uit de stukken van het dossier blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan. De loutere duur van het interview maakt geen indicatie uit van de degelijkheid ervan. Verzoeker toont niet aan dat hij de kans niet zou hebben gekregen om bepaalde zaken te vermelden of te verduidelijken en toont ook nu in het verzoekschrift niet aan welke bijkomende zaken - behalve zijn training van één week in een kamp in Gat Peuchar Swat, die geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing, zie punt 2.7. - hij dan wel had willen vermelden.

Wat de twee fouten betreft, namelijk het gebruik van verzoekers *alias* en de datum van zijn vierde asielaanvraag, wijst de Raad erop dat het niet als fout kan worden bestempeld om vooraan op de beslissing de naam te vermelden die verzoeker in het verleden bij zijn drie vorige asielaanvragen heeft gebruikt. In de bestreden beslissing wordt dan verder verduidelijkt dat verzoeker onder de naam L.A. huidige vierde asielaanvraag heeft ingediend. Er is bijgevolg geen sprake van een naams- of persoonsverwarring en zowel verzoekers werkelijke naam als zijn *alias* worden weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet volhouden dat dit een onzorgvuldige werkwijze zou zijn.

Inzake de datum van zijn vierde asielaanvraag wordt in de tekst van de beslissing inderdaad een foutieve datum vermeld, namelijk 12 december 2010. Vooraan op de beslissing wordt echter de correcte datum vermeld, namelijk 12 oktober 2010. De datum van 12 december 2010 wordt vermeld in de context van een voorafgaandelijke hongerstaking. Deze deelname aan een hongerstaking heeft echter geen verdere invloed op de motieven van de bestreden beslissing, zodat de materiële vergissing inzake de datum van zijn vierde asielaanvraag geen weerslag heeft op de motieven en de strekking van de bestreden beslissing.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Zoals reeds gesteld blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Artikel 13 van het EVRM schrijft voor dat een persoon van wie de rechten en vrijheden vermeld in dit verdrag zouden zijn geschonden, recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp. Door huidig beroep in te stellen, heeft verzoeker gebruik gemaakt van deze mogelijkheid. Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat de wijze waarop het interview plaatsvond voor het Commissariaat-generaal een schending zou uitmaken van zijn werk op daadwerkelijke rechtshulp.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het raam van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit hierna

volgende bespreking van het middel zal blijken dat verzoeker er niet in slaagt zijn ongeloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, zodat hij zich niet op de elementen van dat relaas kan steunen teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b aannemelijk te maken. Bovendien bevat de bestreden beslissing een omstandige motivering inzake de subsidiaire bescherming wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst op het interne verblijfsalternatief voor verzoeker. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.10 van dit arrest.

3.7. Inzake de vragen die aan verzoeker werden gesteld over de Taliban, citeert verzoeker uit pagina 3 van het verhoorverslag en beweert hij dat dit de enige vragen waren die hem over de Taliban gesteld werden.

Uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat aan verzoeker meer vragen werden gesteld over de Taliban. Op pagina 2 antwoordt verzoeker op de vraag "*waarom verliet u Pakistan?*" dat hij bij de Taliban ging. Op de daaropvolgende vraag "*waarom ging je bij de Taliban?*" legde verzoeker uit dat zijn vader lid was geweest en dat de mensen van de Taliban na de dood van zijn vader vroegen om hem te vervangen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd dat hem niet meer vragen werden gesteld dan deze op pagina 3.

Inzake verzoekers kritiek dat hem geen verdere vragen werden gesteld die een aanduiding konden geven van de echtheid van zijn aansluiting bij de Taliban, en dat het ten onrechte niet aan verzoeker meegedeelde doel van het interview was dat hij de interviewer moest overtuigen van deze echtheid, wijst de Raad erop dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Verzoeker ontsnapt hier niet aan door louter te wijzen op het feit dat hem onvoldoende vragen werden gesteld. Bovendien heeft verzoeker reeds drie voorgaande asielaanvragen ingediend en reeds verscheidene malen een interview meegemaakt.

Door in huidig verzoekschrift te verklaren dat hij de kortste van de drie opleidingen heeft gevolgd in een kamp in Gat Peuchar Swat, doet hij geen afbreuk aan het motief dat zijn verklaringen over zijn periode bij de Taliban erg stereotiep zijn. Verzoeker beweert dat hij bereid is om meer te vertellen over zijn ervaringen van drie tot vier maanden bij de Taliban maar hij laat na dit in huidig verzoekschrift te doen, terwijl hij nochtans die mogelijkheid had gezien de procedure schriftelijk is.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet met goed gevolg kan voorhouden dat de wijze waarop het interview plaatsvond voor het Commissariaat-generaal een schending zou uitmaken van zijn recht op daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Door huidig beroep in te stellen, heeft verzoeker gebruik gemaakt van de in dit artikel voorziene mogelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn aansluiting bij de Taliban inderdaad stereotiep zijn en dat zijn verder relaas weinig steekhoudend is. Zoals blijkt uit de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt ("*As if hell fell on me*" van Amnesty International, p. 39 en p. 11) is de Taliban een organisatie die sinds midden jaren '90 geweld gebruikt en publieke straffen om gedragsvoorschriften op te leggen die steunen op hun eigen radicale interpretatie van de Sharia. Zowel de Afghaanse als de Pakistaanse Taliban combineren een strikte interpretatie van islamitische doctrine met geweld en intimidatie en proberen de plaats van de overheid in te nemen, ze stellen hun eigen rechtbanken in en voeren de door hen opgelegde straffen uit, ze dringen gedragscodes en kledijvoorschriften op aan mannen en vrouwen.

Verzoeker die beweert tot 2005 in het noordwesten van Pakistan geleefd te hebben, waar vanaf eind 2001 veel Afghaanse Taliban zich kwamen vestigen (zie SRB van 14 januari 2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, pagina 7) zodat hij toch vóór 2005 enige notie moet hebben gehad waarvoor deze organisatie staat, kan bijgevolg zijn profiel van Talibanlid niet aannemelijk maken en niet voorhouden dat hij oorspronkelijk geen idee had van de ware aard en van het gewelddadig karakter van de Taliban, zeker niet nu zijn vader reeds deel had uitgemaakt van deze organisatie. Het feit dat hij zijn profiel niet aannemelijk kan maken, brengt mee dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij verplicht werd om in opdracht van de Taliban een moord te plegen. Dit heeft dan weer consequenties op zijn beweerde vervolgingsvrees door de Taliban. De Raad merkt bovendien op dat, zelfs als zou verzoeker betrokken zijn bij de Taliban, hij alleszins een actuele betrokkenheid en een actuele vrees niet aannemelijk maakt.

3.8. Inzake het motief in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker de ware aard van de Taliban pas ontdekt zou hebben nadat hem werd opgedragen een parlamentslid te vermoorden, herhaalt verzoeker dat de wijze waarop het verhoor verliep hiermee te maken heeft: er werd immers enkel geluisterd naar wat verzoeker verklaarde en er werden geen bijkomende vragen gesteld maar toch werd geoordeeld dat dit ongeloofwaardig was. De Raad herhaalt dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij blijft hameren op het feit dat de wijze waarop het interview verliep, aan de basis ligt van de beknoptheid en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker legt in het middel tevens uit dat het niet onaannemelijk is dat hij in eerste instantie niet op de hoogte was van de ware aard van de Taliban, omdat de Taliban in eerste instantie steeds de steun van de lokale bevolking probeert te winnen en pas daarna zijn ware aard toont. Bovendien dateert verzoekers aansluiting van 2005, wat twee jaar voor het keerpunt was waarop de Taliban zijn ware aard toonde.

De Raad verwijst naar het hierboven gestelde onder punt 3.7. en benadrukt dat verzoeker zijn profiel van Taliban-lid niet aannemelijk maakt en niet aannemelijk maakt dat hij niet op de hoogte was van het gewelddadig karakter van de Taliban, zeker niet nu zijn vader lid zou zijn geweest van de Taliban. Het is mogelijk dat de Taliban er alles aan deed om in eerste instantie de lokale bevolking voor zich te winnen, zoals volgens verzoeker vermeld wordt in het door hem bijgevoegde artikel en rapport van Amnesty International, maar zeker de zoon van een talib moet geweten hebben dat dit een organisatie is die steunt op gewelddadig optreden.

Wat betreft het motief dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers vriend werd vermoord en verzoeker zelf ongemoeid werd gelaten, en verzoekers verklaring hiervoor dat dit mogelijk kwam omdat zijn vader lid was geweest van de Taliban, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd gesteld dat verzoeker zijn profiel van Taliban-lid niet aannemelijk kan maken, zodat zijn verklaringen die daaruit voortvloeien, zoals het worden verplicht tot het plegen van een moord en de gevolgen die zouden voortvloeien uit het niet willen uitvoeren van die moord, eveneens niet aannemelijk en ongeloofwaardig zijn.

Inzake de talibs die in de regio van verzoeker werden gedood, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van deze gebeurtenis voorlegde en er weinig bijkomende informatie over kon verschaffen. Daarom is ook dit element niet geloofwaardig. Bovendien doelt de zinsnede in de bestreden beslissing "*noch wist u wat hen overkomen was*" er niet op dat verzoeker niet wist dat ze gedood waren, dit heeft hij immers verklaard. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij meedeelde dat hij niet wist wat er met hen gebeurd was.

Het feit dat verzoeker slechts één naam van een Talibancommandant uit de regio kon geven, wijst er opnieuw op dat verzoeker zijn profiel van Taliban-lid niet aannemelijk kan maken. Mocht verzoeker werkelijk interesse gehad hebben in de Taliban, kan worden aangenomen dat hij meer op de hoogte was geweest van de leidende personen van deze organisatie in zijn regio.

3.9. Waar verzoeker verwijst naar de verklaringen van zijn advocaat tijdens het verhoor inzake verzoekers vrouw en kinderen, wijst de Raad erop dat om als vluchteling erkend te worden, verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging moet kunnen doen gelden. Verzoeker bevindt zich reeds in België sedert februari 2006 en kan nu niet voor het eerst de situatie in Pakistan van zijn vrouw en kinderen, waarvan hij trouwens geen concrete bewijzen bijbrengt, inroepen ten gunste van zichzelf.

In dit verband wordt tevens op gewezen dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker tot drie maal toe een asielaanvraag heeft ingediend met vermelding van de Afghaanse nationaliteit en slechts in oktober 2010 voor het eerst als Pakistaan, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Het is een indicatie dat verzoeker bij het indienen van zijn vorige asielaanvragen zijn vrees in het land van herkomst niet als gewichtig genoeg beschouwde om de ware feiten onmiddellijk aan de asielinstanties

bekend te maken en dit brengt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op ernstige wijze in het gedrang.

3.10. Verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR om aan te tonen dat hij tijdens het interview moest worden geconfronteerd met de situatie dat een binnenlands verblijfsalternatief werd onderzocht.

De Raad wijst erop dat een standpunt van het UNHCR niet bindend is en evenmin juridisch afdwingbaar. Er bestaat bijgevolg geen verplichting om de asielzoeker tijdens het verhoor mee te delen dat een binnenlands verblijfsalternatief wordt onderzocht. Met zijn algemene verwijzing naar het ontbreken van de namen van de steden die een hervestigingsalternatief zouden toelaten, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief dat de Pakistaanse grootsteden (waarvan de meeste niet getroffen zijn door de recente overstromingen) een grote concentratie aan Pashtouns kennen waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren.

Verzoeker verwijst naar pagina 81 van het rapport van Amnesty International. Daarin staat een getuigenis daterend van 2009 van een persoon die stelt dat Pashtouns tweederangsburgers zijn geworden. In het administratief dossier bevindt zich een Subject Related Briefing over de algemene veiligheidssituatie van Pakistan, daterend van 14 januari 2011, waarin op pagina 15 vermeld wordt dat er veel Pashtouns leven: *“Veel IDP’s uit het Noordwesten vestigen zich in Karachi. Begin 2010 leefden er naar schatting 2, 5 miljoen Pashtun in de stad, waarvan honderdduizenden vluchtelingen uit het noordwesten.”* Verzoeker die niet ontkent dat hij Pashtoun is, toont niet aan dat hij zich daarbinnen niet zou kunnen integreren, zoals de commissaris-generaal nochtans stelt in de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaard heeft Pakistan te hebben verlaten in 2005 en sedert 2006 in België verblijft. Het louter verwijzen naar problemen die andere personen in 2009 hebben ondervonden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zelf geen intern verblijfsalternatief heeft. Hetzelfde wordt gesteld over de verslagen over de IDP-crisis in Pakistan, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift. Ook verzoekers verwijzing naar rechtsleer en naar het standpunt van de UNHCR waarin erop wordt gewezen dat *“in geval de staat een zekere verantwoordelijkheid draagt, is de toepassing van de uitzondering van het binnenlands hervestigingsalternatief in principe uitgesloten”* doet geen afbreuk aan hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing en betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze aangegeven waarom verzoeker gebruik kan maken van een intern verblijfsalternatief en de algemene verwijzing naar rapporten doet hieraan geen afbreuk. Deze algemene verwijzingen zijn immers niet van die aard dat zij de redelijkheid van het alternatief aantasten (zie UNHCR, *Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 23 juli 2003, nr. 22-30). De Raad verwijst tevens naar de arresten van de Raad van State nr. 126.463 van 16 december 2003 en nr.135.928 van 12 oktober 2004.

Een reisadvies uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken is bestemd voor toeristen die naar Pakistan zouden willen reizen en kan niet worden beschouwd als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Alleszins is dit geen element dat dienstig is ter staving van verzoekers individueel asielrelaas. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens van 28 juni 2011 inzake Sufi en Elmi, wordt erop gewezen dat dit arrest niet dienstig aangevoerd kan worden daar het betrekking heeft op de effectieve uitwijzing van personen naar hun land van herkomst en niet op de toekenning van het vluchtelingenstatuut of van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst er eveneens op dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing komt geheel tegemoet aan deze taak.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET